

Kommunerne, og man foreslaar da at tage 50 Kr. pr. Alumne mere end hidtil, altsaa 350 Kr. Man maa huske paa, som jeg sagde før, at Kommunerne betale det alermeste af dette Kontingent, og Sognekommunen faar saa igen i Regelen refunderet Halvdelen fra Amtskommunen, og derved faar Staten sin Part af det paa ny. Det vil i Anmærkningerne til dette Forslag kunne ses, at Ministeriet har forbeholdt sig Ret til at lade dette forøgede Kontingent i lidt forskellig Grad tilflyde de tre Anstalter efter deres Behov. Men Regelen skulde være, at ingen Sinde maatte dog Kontingentet fra Statens Side, de 300 Kr., lagt til det fra private Forsørgere og Kommunerne indbetalte, i alt 350 Kr. pr. Alumne, overstige 650 Kr. for nogen af Anstalterne.

Idet jeg her fremsætter dette Lovforslag, anmoder jeg det høje Ting om at tage velvilligt imod det og behandle det hurtigt, saaledes at det kan have Udsigt til at blive ophøjet til Lov i denne Samling. Der er forskellige Forhold, Anstalterne vedrørende, som gøre det i høj Grad ønskeligt, at man ikke udsætter denne Sag, hvis Løsning absolut er nødvendig, til næste Aar.

Formanden: Eksemplarer af det fremsatte Lovforslag ville blive omdelte.

Da Indenrigsministeren for Tiden maa være til Stede i Landstinget, kan den først paa Dagsordenen opførte Sag ikke tages til Behandling for Øjeblikket, jeg skal derfor sætte den anden paa Dagsordenen opførte Sag under Behandling.

Det er:

Anden Behandling af Forslag til Lov om Oprettelse af et Embede som Auditor ved Statsbanerne.

(Første Behandling findes i Tidenden Sp. 1579); Udvalgets Betænkning i Tillæg B.).

Udenfor Betænkningen var intet Ændringsforslag stillet.

De stillede Ændringsforslag, Lovforslagets Paragraffer samt Spørgsmaalet om Sagens Overgang til tredje Behandling sattes til Forhandling under eet.

Ordføreren (Kierkegaard): Da Lovforslaget om Oprettelse af et Embede som Auditor ved Statsbanerne var til første

Behandling her i Tinget, rejstes der fra anden Side ret stærke Krav om yderligere Beskyttelse for Banernes Personale end Lovforslaget søgte at skabe. Her skal det siges for at undgaa Misforstaaelse, at Ministeren for offentlige Arbejder ved dette Lovforslag kun søger at lovfæste, hvad der siden 1. Juni 1906 har været Praksis her i Landet, nemlig at lade Uhelds- og Straffesager af en vis Størrelse undersøge af en dertil antagen retskyndig, honorarlønnet Auditor, altsammen i Henhold til en Bevilling, som findes paa Finansloven for 1906—07. I de Aar, som ere forløbne siden, har Auditøren undersøgt og behandlet en Mængde Tjenestesager af denne Art, over 100 om Aaret, og det indrømmes nu fra alle Sider, at denne honorarlønnede Auditørs Virksomhed har været præget af Upartiskhed og været af heldbringende Art. Men Auditørens Arbejde er nu, dels paa Grund af Sagernes Mængde og ogsaa paa Grund af deres store Omfang vokset i Aarenes Løb og lægger allerede nu fuldt Beslag paa en Mands Arbejdskraft. Derfor har Ministeren ment, at Tidspunktet maatte være kommet til at oprette et selvstændigt Embede som Auditor ved Statsbanerne, saa meget mere som 5 Aars Erfaring har godtgjort Nødvendigheden af den i sin Tid truffne Foranstaltning. Heri er hele Udvalget enigt med den højtærede Minister, og jeg maa udtale min Anerkendelse overfor de Herrer, som under første Behandling stillede deres videregaaende Krav, at de have resigneret og sluttet sig til Udvalgets øvrige Medlemmer.

Udvalget er altsaa enigt med Ministeren heri, ikke mindst fordi Lovforslaget ved Bestemmelsen i § 1 gør denne Auditor til en selvstændig Embedsmand stillet udenfor Statsbanernes Organisation, direkte sorterende under Ministeren for offentlige Arbejder. Han er derved stillet aldeles frit og uafhængigt af den store og stærke Institution, hvis Sager af mangfoldig Art han skal behandle. Udvalget mener, at netop derved skabes Grundlaget for den Uafhængighed, som er en Betingelse for, at Parterne med Tryghed kunne lægge Undersøgelsen i Auditørens Haand.

Lovforslaget forlener ikke Auditøren med nogen som helst Domsmagt. Det er klart, at Domsmagten som hidtil maa ligge hos Generaldirektøren med Appel til Ministeren saavel i de Sager, som ifølge Ministerens Skrivelse af 16. Juli 1906 skulle behandles af Auditøren, som ogsaa for de Sagers Vedkommende, som af Ministeren henvises til Behandling. Men Udvalget